

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci navrhovatele: **H. C. N.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 1, ve věci návrhu na zrušení opatření obecné povahy - ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 2. 10. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-32/MIN/KAN v bodě I./7., v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2020, č. j. 15 A 115/2020 – 11,

t a k t o :

- I. Žádost zástupce navrhovatele o prodloužení lhůty stanovené ve výroku II. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2020, č. j. 9 As 303/2020 - 8, **se z a m í t á .**
- II. Kasační stížnost **se o d m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Navrhovateli **se v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto usnesení, a to k rukám jeho zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta se sídlem Příkop 834/8, Brno.
- V. Soud **v y z ý v á** zástupce navrhovatele, aby ve lhůtě **1 týdne** ode dne doručení tohoto usnesení sdělil číslo bankovního účtu, na který má být zaplacený soudní poplatek vrácen.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Navrhovatel (dále „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Městského soudu v Praze, jímž byl odmítnut jeho návrh na zrušení opatření obecné povahy – ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 2. 10. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-32/MIN/KAN v bodě I./7.

[2] Vzhledem k tomu, že návrh podal jménem stěžovatele jeho zástupce, který své zmocnění doložil pouze generální plnou mocí ze dne 4. 4. 2016, městský soud pojal pochybnosti, zda bylo skutečně vůli stěžovatele podat návrh na zrušení uvedeného opatření obecné povahy. V době udělení zmocnění totiž v žádném případě nemohl předjímat, že v budoucnu (za čtyři a půl roku) nastane epidemická situace, která si vyžádá vydání uvedeného ochranného opatření.

[3] S ohledem na to zástupce vyzval, aby doložil zmocnění k zastupování v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Současně podle § 28 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl, že podpis stěžovatele na této plné moci musí být úředně ověřen.

[4] Vzhledem k tomu, že zástupce výzvě ve stanovené lhůtě nevyhověl, městský soud návrh odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Kasační stížnost podal jménem stěžovatele jeho zástupce, který své zmocnění opět dokládal generální plnou mocí ze dne 4. 4. 2016.

[6] Nejvyšší správní soud dospěl stejně jako městský soud k závěru, že předložená plná moc spolehlivě neprokazuje vůli stěžovatele ke zmocnění zástupce k zastupování v nynější věci.

[7] Vzhledem k tomu, že stěžovatel musí být podle § 105 odst. 2 s. ř. s. v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, pokud sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie, soud stěžovatele prostřednictvím zástupce vyzval, aby doložil splnění této podmínky (výrok II. usnesení ze dne 29. 12. 2020, č. j. 9 As 303/2020 - 8).

[8] Usnesení bylo zástupci stěžovatele doručeno dne 4. 1. 2021, v souladu s pravidly pro počítání lhůt v § 40 odst. 1 s. ř. s. tedy lhůta ke splnění výzvy skončila dne 19. 1. 2021.

K výroku I.:

[9] Poslední den lhůty byla soudu doručena žádost zástupce stěžovatele o prodloužení lhůty k doložení plné moci. V žádosti je uvedeno, že stěžovatel nemá právnické vzdělání a nemůže obstarat ověřený podpis plné moci, protože Velvyslanectví ČR v Hanoji podle čl. 37 písm. c) vyhlášky ministra zahraničních věcí č. 15/1981 Sb. ověřuje pouze podpisy českých občanů a vietnamské úřady mu podpis plné moci určené pro použití před orgány jiného státu odmítají ověřit. Zástupci stěžovatele je tato praxe známa z vlastní dlouholeté zkušenosti; ověření podpisu na takové plné moci se daří zcela výjimečně a není zřejmé, jak se toho v těchto ojedinělých případech zmocnitelům podařilo dosáhnout. Zástupce se ve stanovené lhůtě snažil zajistit informace o relevantní vietnamské právní úpravě, avšak zatím bezvýsledně. Požádal proto o prodloužení lhůty o 60 dnů.

pokračování

[10] Zástupce dále navrhl, že se stěžovatel osobně dostaví na Velvyslanectví ČR v Hanoji, aby soud mohl pomocí videokonference ověřit, že stěžovatel s podaným návrhem souhlasí, ví o něm a svému zástupci udělil plnou moc též k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Použití videokonferenčního zařízení na zastupitelském úřadě pro účely soudního řízení předpokládá § 172a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, a totožnost stěžovatele ověří Velvyslanectví ČR v Hanoji.

[11] Nejvyšší správní soud k žádosti předně uvádí, že lhůta 15 dnů je obecně zcela dostatečná k zajištění úředně ověřeného podpisu a zaslání plné moci soudu. Je samozřejmě možné, že v konkrétním případě existují takové okolnosti, pro které nelze po účastníkovi či jeho zástupci spravedlivě požadovat, aby výzvě v – obecně přiměřené – lhůtě vyhověli. V takovém případě je však na účastníkovi či jeho zástupci, aby tyto důvody soudu řádně a včas sdělil a, pokud je to možné, též doložil.

[12] Žádost podaná v nynější věci takové důvody neobsahuje.

[13] Soud nevidí žádný důvod, proč by bylo ve Vietnamu nemožné úředně ověřit podpis listiny, a to bez ohledu na to, komu je určena. Stěžovatel toto své konstatování nijak nevysvětlil, natož aby je doložil, a jeho žádost tedy nestojí na ničem jiném než na obecném, neosvědčeném a tím pádem nedůvěryhodném tvrzení.

[14] Již městský soud v napadeném usnesení uvedl, že vietnamské úřady ověřují podpisy na plných mocích určených zahraničním organům, jak je mu známo např. z jeho věci sp. zn. 9 A 221/2016. Na tuto skutečnost obsahově reaguje vyjádření zástupce stěžovatele v nynější žádosti, že se ověření podpisu takové plné moci výjimečně podaří dosáhnout, není však zřejmé jak. Při vědomí výše uvedeného však toto konstatování pouze zesiluje dojem účelovosti uplatněné argumentace.

[15] Navíc, i kdyby soud přistoupil na to, že ve Vietnamu je problematické nechat úředně ověřit podpis požadované plné moci (což nebylo doloženo ani věrohodně vysvětleno), nebyla by žádost o prodloužení lhůty důvodná. Zástupce požádal o prodloužení lhůty z důvodu zjištění obsahu relevantní vietnamské úpravy. Neuvedl však, proč se mu to doposud nepodařilo. Soudu přitom není zřejmé, co konkrétně je na tomto kroku tak časově náročné; ke kontaktování vietnamského advokáta, případně osoby znalé práva a hovořící vietnamsky je 15 dnů zcela dostačujících. Zástupce se navíc o problému s úředním ověřením plné moci zmiňoval již v podání určeném městskému soudu ze dne 26. 11. 2020, přesto k jeho řešení doposud nic neučinil.

[16] K návrhu zástupce stěžovatele na ověření existence zmocnění pomocí videokonference (viz bod [10] tohoto usnesení) Nejvyšší správní soud uvádí, že se zcela ztotožňuje s názorem městského soudu na tuto otázku (bod 8. napadeného usnesení). Průkazem zastoupení je v první řadě písemná plná moc, která měla být soudu doložena, ale nestalo se tak. Zástupci nepřísluší, aby vymýšlel alternativní způsoby průkazu zastoupení. Použití videokonferenčního zařízení podle § 172a zákona o pobytu cizinců pak má sloužit k zajištění přítomnosti cizince u *jednání* soudu, které se nařizuje k projednání věci samé (§ 49 odst. 1 s. ř. s.), nikoli k ověření vztahu zastoupení.

[17] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neuvedl důvody svědčící pro to, aby lhůta k doložení plné moci byla prodloužena, soud jeho žádost zamítl.

K výroku II.:

[18] Jak již bylo uvedeno, stěžovatel je podle § 105 odst. 2 s. ř. s. povinen být v řízení zastoupen advokátem, pokud sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

[19] Nejvyšší správní soud stěžovatele vyzval k doložení splnění této podmínky usnesením ze dne 29. 12. 2020, č. j. 9 As 303/2020 – 8, jelikož z výše uvedených důvodů neakceptoval předloženou plnou moc. Stěžovatel byl poučen, že pokud výzvě ve stanovené lhůtě nevyhoví, soud jeho kasační stížnost odmítne.

[20] Patnáctidenní lhůta ke splnění výzvy skončila 19. 1. 2021 (viz bod [8] tohoto usnesení), stěžovatel jí však nevyhověl. Vzhledem k tomu, že v řízení nebylo možné z tohoto důvodu pokračovat, soud postupoval podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. a kasační stížnost odmítl.

K výroku III.:

[21] O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

K výroku IV.:

[22] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla odmítnuta před prvním jednáním, soud postupoval podle § 10 odst. 3, věty třetí, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 5 000 Kč.

[23] Soudní poplatek bude stěžovateli vrácen ve lhůtě vyplývající z § 10a odst. 1 téhož zákona k rukám jeho zástupce.

K výroku V.:

[24] Posledním výrokem soud vyzval zástupce stěžovatele ke sdělení účtu, na který může být zaplacený soudní poplatek vrácen, a určil mu k tomu lhůtu 1 týdne od doručení tohoto usnesení, kterou vyhodnotil přiměřenou požadovanému úkonu.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu